ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 8ης Ιουλίου 1987 *

Στην υπόθεση 295/86,

SA Garelly, εταιρία γαλλικού δικαίου, με έδρα το Freyming Merlebach, εκπροσωπούμενη από το δικηγόρο Παρισίων J. P. Karsently, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το δικηγόρο Nico Schaeffer, 38, rue du Curé,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τη νομική σύμβουλό της Marie-José Jonczy, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της νομικής υπηρεσίας της, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση των άρθρων 2 και 3 του κανονισμού 2800/86 της Επιτροπής, της 9ης Σεπτεμβρίου 1986, για την επιβολή προσωρινού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές ορισμένων καταψυκτών καταγωγής ΕΣΣΔ, για την αποδοχή της ανάληψης υποχρεώσεων που προτάθηκε στα πλαίσια της έρευνας σχετικά με τις εισαγωγές ορισμένων καταψυκτών καταγωγής Γιουγκοσλαβίας και Λαϊκής Δημοκρατίας της Γερμανίας, για την περάτωση της έρευνας και για την περάτωση της διαδικασίας έναντι των εισαγωγών ορισμένων καταψυκτών (ΕΕ L 259, σ. 14),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

συγκείμενο από τους Mackenzie Stuart, πρόεδρο, Y. Galmot, K. Κακούρη, T. F. O'Higgins και F. Schockweiler, προέδρους τμήματος, G. Bosco, T. Koopmans, O. Due, U. Everling, K. Bahlmann, R. Joliet, J. C. Moitinho de Almeida και G. C. Rodríguez Iglesias, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: Sir Gordon Slynn
γραμματέας: P. Heim

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 27 Νοεμβρίου 1986, η εταιρία Garelly άσκησε βάσει του άρθρου 173, παράγραφος 2 της Συνθήκης ΕΟΚ, προσφυγή με την οποία ζητεί την ακύρωση των άρθρων 2 και 3 του κανονισμού 2800/86 της Επιτροπής, της 9ης Σεπτεμβρίου 1986, με τα οποία γίνεται αντιστοίχως δεκτή η ανάληψη υποχρεώσεων εκ μέρους της εταιρίας Union Haushaltgeraete στο πλαίσιο της έρευνας σχετικά με τις εισαγωγές ορισμένων καταψυκτών καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Γερμανίας και περατώνεται η έρευνα ως προς τις εν λόγω εισαγωγές.

2 Η προσφεύγουσα είναι γαλλική εταιρία, 50 % του κύκλου εργασιών της οποίας πραγματοποιείται στο πλαίσιο της δραστηριότητάς της ως αποκλειστικού εισαγωγέα ορισμένων τύπων καταψυκτών της εταιρίας Union Haushaltgeraete (που είναι η ανατολικογερμανική εξάγουσα εταιρία).

3 Προς στήριξη του παραδεκτού της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι η Επιτροπή της απηύθυνε στις 13 Δεκεμβρίου 1985 ένα ερωτηματολόγιο στο οποίο απάντησε και ότι η Επιτροπή διεξήγαγε έρευνες στα γραφεία της διοικήσεώς της, συνάγει δε το συμπέρασμα ότι ο προαναφερθείς κανονισμός « την αφορά άμεσα και ατομικά κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης της Ρώμης ».

4 Με αίτηση που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 13 Ιανουαρίου 1977, η Επιτροπή προέβαλε ένσταση απαραδέκτου βάσει του άρθρου 91, παράγραφος 1, του κανονισμού διαδικασίας του Δικαστηρίου, ζητώντας από το Δικαστήριο να κηρύξει απαράδεκτη την προσφυγή που άσκησε η προσφεύγουσα.

5 Η Επιτροπή απορρίπτει καταρχάς το επιχείρημα της προσφεύγουσας, που αφορά τη συμμετοχή της στη διαδικασία. Η Επιτροπή παραπέμπει σχετικώς στην απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 1982 (Alusuisse, υπόθεση 307/81, Συλλογή σ. 3463), με την οποία το

Δικαστήριο δέχτηκε ότι η διάκριση μεταξύ κανονισμού και αποφάσεως μπορεί να στηριχτεί μόνο « στη φύση της πράξεως και στα έννομα αποτελέσματα που παράγει και όχι στον τρόπο θεσπίσεώς της », διευκρινίζει δε περαιτέρω ότι η νομολογία που διαμορφώθηκε με την απόφαση της 21ης Ιανουαρίου 1986 (Cofaz, υπόθεση 169/84, Συλλογή σ. 394, ιδίως σ. 408), δεν εφαρμόζεται στην προκειμένη περίπτωση, διότι αφορούσε τα δικαιώματα του καταγγέλλοντος.

6 Ακολούθως, η Επιτροπή παρατηρεί ότι ακόμη και αν η προσφεύγουσα είχε προβάλλει άλλους λόγους ακυρώσεως για να δικαιολογήσει το παραδεκτό της προσφυγής της, το Δικαστήριο έχει αποφανθεί αρνητικώς επί του ζητήματος του παραδεκτού των προσφυγών ακυρώσεως των κανονισμών αντιντάμπινγκ, όσον αφορά τους ανεξάρτητους εισαγωγείς, δεδομένου ότι με την προαναφερθείσα απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 1982 και την απόφαση της 21ης Φεβρουαρίου 1984 (Allied Corporation, συνεκδικασθείσες υποθέσεις 239 και 275/82, Συλλογή σ. 1005), έκρινε ότι οι εν λόγω κανονισμοί συνιστούν ως προς τους ανεξάρτητους εισαγωγείς πράξεις γενικής ισχύος και όχι αποφάσεις που τους αφορούν άμεσα και ατομικά. Κατά την Επιτροπή, το ίδιο ισχύει και για την προσφεύγουσα, καθόσον μάλιστα η ύπαρξη του ντάμπινγκ έχει αποδειχτεί βάσει της τιμής εξαγωγής και όχι βάσει της τιμής στην οποία μεταπωλεί ο εισαγωγέας.

7 Τέλος, η Επιτροπή επισημαίνει ότι, εφόσον ο προσωρινός ή ακόμη ο οριστικός δασμός αντιντάμπινγκ δεν αφορά τον εισαγωγέα άμεσα και ατομικά, μολονότι ο κανονισμός τον υποχρεώνει να καταβάλει τον εν λόγω δασμό, κατά μείζονα λόγο δεν τον αφορά η υποχρέωση ως προς τις τιμές που έχει αναλάβει ο εξαγωγέας. Κατά την Επιτροπή, δεδομένου ότι ο εξαγωγέας είναι ελεύθερος να αναλαμβάνει ή να μην αναλαμβάνει την υποχρέωση, η θέση της προσφεύγουσας δεν διαφέρει από τη θέση που θα προέκυπτε εν προκειμένω για την ίδια, από μια μονομερή απόφαση του εξαγωγέα να αυξήσει τις τιμές του. Ο κανονισμός της Επιτροπής απλώς αποδέχεται την υποχρέωση που της πρότεινε ο εξαγωγέας. Συνεπώς, η ζημία που επικαλείται η προσφεύγουσα, ανάγεται στις εμπορικές σχέσεις μεταξύ εξαγωγέα και εισαγωγέα.

8 Η προσφεύγουσα, με τις έγγραφες προτάσεις της επί της ενστάσεως απαραδέκτου, προβάλλει ότι στην προκειμένη περίπτωση συντρέχουν οι προϋποθέσεις παραδεκτού που ορίζει το άρθρο 173, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΟΚ.

9 Η προσφεύγουσα, παραπέμποντας στη νομολογία του Δικαστηρίου και ειδικότερα στις αποφάσεις της 18ης Νοεμβρίου 1975 (CAM κατά Συμβουλίου και Επιτροπής,

υπόθεση 100/74, Rec. σ. 1393) και της 15ης Ιουλίου 1963 (Plaumann κατά Επιτροπής, υπόθεση 25/62, Rec. σ. 199), υποστηρίζει ότι το άρθρο 2 του κανονισμού 2800/86 συνιστά απόφαση που αν και απευθύνεται σε άλλο πρόσωπο, την αφορά ατομικά λόγω της ιδιότητάς της ως επιχειρήσεως που συνεργάζεται εμπορικώς με την εταιρία Union Haushaltgeraete την οποία γνωρίζει η Επιτροπή. Ακόμη, το άρθρο 2 του προαναφερθέντος κανονισμού την αφορά άμεσα, διότι το μέτρο που έχει αποδεχτεί η Επιτροπή παράγει έννομα αποτελέσματα, χωρίς να παρεμβάλλεται έννομη πράξη προερχόμενη από τρίτο και εκδοθείσα βάσει της επίδικης πράξεως.

10 Εξάλλου, η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι στην απόφαση της 29ης Μαρτίου 1979 (ISO κατά Συμβουλίου, υπόθεση 118/77, Rec. σ. 1277) που, κατ' αντιδιαστολή προς τη νομολογία που ανέφερε η Επιτροπή, αφορά την αποδοχή υποχρεώσεως που ανέλαβε ο εξαγωγέας, το Δικαστήριο έκρινε παραδεκτή την προσφυγή εισαγωγέα, δεδομένου ότι ο εν λόγω εισαγωγέας και ο εξαγωγέας είχαν στενό εμπορικό δεσμό, ανάλογο προς τον υφιστάμενο στην υπό κρίση υπόθεση.

11 Κατά τις διατάξεις του άρθρου 91, παράγραφος 3, του κανονισμού διαδικασίας, αν το Δικαστήριο κρίνει άλλως, η διαδικασία επί της ενστάσεως συνεχίζεται προφορικά. Το Δικαστήριο φρονεί ότι δεν συντρέχει λόγος να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία και σύμφωνα προς το άρθρο 91, παράγραφος 4, αποφασίζει να κρίνει την αίτηση βάσει των γραπτών υπομνημάτων.

12 Το άρθρο 173, παράγραφος 2, της Συνθήκης εξαρτά το παραδεκτό της προσφυγής ακυρώσεως που ασκείται από ιδιώτη, από την προϋπόθεση ότι η προσβαλλόμενη πράξη, ακόμη κι αν έχει εκδοθεί ως κανονισμός, στην πραγματικότητα συνιστά απόφαση που αφορά τον προσφεύγοντα άμεσα και ατομικά.

13 Όσον αφορά την υπό κρίση υπόθεση, πρέπει να παρατηρηθεί ότι με την προσφυγή δεν ζητείται η ακύρωση των διατάξεων του προσβαλλομένου κανονισμού με τις οποίες επιβάλλεται δασμός αντιντάμπινγκ, αλλά των διατάξεων με τις οποίες γίνονται αποδεκτές οι υποχρεώσεις ως προς τις τιμές, τις οποίες ανέλαβε εξαγωγέας, και οι οποίες θεσπίστηκαν κατ' εφαρμογή του άρθρου 10 του κανονισμού 2176/84 του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 1984, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ ή επιδοτήσεων εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας (ΕΕ L 201, σ. 1).

14 Υπό τις προϋποθέσεις αυτές, οι αμφισβητούμενες διατάξεις περιορίζονται στην αποδοχή των υποχρεώσεων ως προς τις τιμές που πρότεινε ο εξαγωγέας. Επομένως, δεν μπορούν να αφορούν άμεσα και ατομικά, κατά την έννοια του άρθρου 173, παράγραφος 2, της Συνθήκης, παρά μόνο τον εν λόγω επιχειρηματία, αποκλειομένου οποιουδήποτε άλλου κατ' ανάγκη ξένου προς τις αναληφθείσες υποχρεώσεις.

15 Κατά συνέπεια, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

16 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα. Επειδή η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

μετά από ακρόαση του γενικού εισαγγελέα, διατάσσει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 8 Ιουλίου 1987.

Ο γραμματέας

P. Heim

Ο πρόεδρος

A. J. Mackenzie Stuart